

Sygn. akt III CNP 39/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi M. M.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 31 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],
wydanego w sprawie z powództwa G. M.
przeciwko M. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 kwietnia 2016 r.

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego M. M. na rzecz G. M. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K., po rozpoznaniu sprawy z powództwa G. M. przeciwko M.M. o zapłatę, wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 590 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 530 zł od dnia 30 kwietnia 2010 r., od kwoty 530 zł od dnia 30 kwietnia 2011 r. i od kwoty 530 zł od dnia 30 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 647 zł z tytułu kosztów postępowania.

Ustalił, że w dniu 10 maja 2007 r. została zawarta umowa dzierżawy nieruchomości o obszarze 8,40 ha, położonej we wsi K., w której jako wydzierżawiającego wskazano wspólnotę gruntową – sołectwo K. reprezentowaną przez sołtysa wsi K. G. M., a jako dzierżawcę pozwanego M. M.. Dzierżawca zobowiązał się płacić wydzierżawiającemu czynsz w kwocie 100 zł za każdy hektar gruntu w terminie do dnia 30 kwietnia każdego roku. Ze względu na rezygnację z dzierżawy części nieruchomości, obejmującej działki nr [...]60 i [...]62, strony – w aneksie do umowy – postanowiły, że w odniesieniu do tych działek umowa dzierżawy wygasa, a w odniesieniu do pozostałych gruntów o łącznym obszarze 5,30 ha pozostaje bez zmian. W dniu 14 września 2009 r. pozwany tytułem czynszu zapłacił kwotę 530 zł, po czym zaprzestał dalszych wpłat. Czynsz za lata 2010 – 2012 nie został zapłacony. We wsi K. nie została utworzona wspólnota gruntowa, o której mowa w ustawie z dnia 29 czerwca 1963 r. o zagospodarowaniu wspólnot gruntowych (Dz.U. Nr 28, poz. 169 ze zm. – dalej: „u.z.w.g.”).

Sąd Rejonowy uznał, że skoro w miejscowości K. nie doszło do utworzenia wspólnoty gruntowej w trybie i na zasadach określonych w powołanej ustawie z dnia 29 czerwca 1963 r., to stroną umowy dzierżawy nie mogła być wskazana w umowie wspólnota gruntowa. Trzeba zatem przyjąć, że stroną umowy był powód, który działał w imieniu własnym w ramach sprawowanej funkcji sołtysa. W tej sytuacji pozwany – zgodnie z art. 693 § 1 k.c. – powinien zapłacić umówiony czynsz.

Apelacja pozwanego od tego wyroku została przez Sąd Okręgowy w K. oddalona wyrokiem z dnia 31 października 2013 r. Sąd Okręgowy zaaprobował ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz ich ocenę prawną. Podkreślił, że wolą stron było zawarcie umowy dzierżawy oraz że wydzierżawiającym nie mogła

być – co oczywiste – wspólnota gruntowa, ponieważ wspólnota taka nie została we wsi K. utworzona. Dla ważności umowy dzierżawy nie jest natomiast konieczne, aby wydzierżawiający był właścicielem rzeczy oddawanej w dzierżawę.

W dniu 15 października 2015 r. pozwany M. M. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego z dnia 31 października 2013 r., zarzucając, że Sąd Okręgowy naruszył przepisy art. 13 ust. 1, art. 14, art. 15 ust. 1 i art. 16 u.z.w.g., art. 693 w związku z art. 38, art. 46 § 1, art. 58 i art. 65 § 2 k.c. oraz art. 67 § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że G. M. zawarł umowę dzierżawy w swoim imieniu w ramach sprawowanej funkcji sołtysa wsi K.

Podnosząc te zarzuty skarżący twierdził, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z wszystkimi wymienionymi przepisami, które doznały naruszenia.

Przystępując do wstępnej oceny merytorycznej wniesionej skargi, trzeba mieć na względzie właściwe rozumienie pojęcia niezgodności z prawem, którym ustawodawca posłużył się w art. 424¹ k.p.c. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. może wynikać tylko z oczywistych błędów sądu, spowodowanych rażącym naruszeniem zasad wykładni lub stosowania prawa. Oznacza to, że przesłanką stwierdzenia na podstawie art. 424¹ k.p.c. niezgodności prawomocnego wyroku z prawem jest jego wydanie w następstwie rażąco wadliwej wykładni bądź oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa, którego rozumienie nie budzi żadnych wątpliwości (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174). Innymi słowy, niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim wypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności.

Przedstawiony przez skarżącego wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżony wyrok został wydany w wyniku rażąco błędnej wykładni powołanych w skardze przepisów prawa.

Zgodnie z art. 424¹² k.p.c., do postępowania wywołanego wniesieniem skargi stosuje się odpowiednio przepisy o skardze kasacyjnej, w tym m.in. art. 398¹³ § 2 k.p.c., w związku z czym w postępowaniu wywołanym skargą Sąd Najwyższy jest

związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku. Skarżący pomija w swoich wywodach ustalenia przyjęte za podstawę zaskarżonego wyroku, z których wynika, że nie doszło do wydania decyzji ustalającej, które spośród nieruchomości położonych w miejscowości K. stanowią wspólnotę gruntową, że zawarta umowa dzierżawy była wykonywana, że do 2009 r. skarżący płacił ustalony czynsz oraz że w kolejnych latach 2010 – 2012 nadal korzystał z gruntu oddanego mu w dzierżawę. Nie są to natomiast okoliczności pozostające bez znaczenia dla oceny sposobu dokonania wykładni złożonych oświadczeń woli, a w szczególności dla ustalenia szkody. Nie można więc przyjąć, że zaskarżony wyrok został wydany w wyniku rażąco wadliwej wykładni bądź oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa, którego rozumienie nie budzi żadnych wątpliwości.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁹ k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi zgodnie z art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c., przyjmując za podstawę określenia ich wysokości § 6 pkt 3 i § 13 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).